

[Ingerlise Koefoed]

og som voksne politikere for at skaffe børnene de bedste opvækstvilkår, de bedste rammer, de bedste udfoldelsesmuligheder i den virkelighed, børnene i dag er sat ind i og lever i.

Jeg synes også, at det har været karakteristisk for det meste af debatten i dag, at man taler, som om børn kun er småbørn, og som om mangelen på daginstitutioner er det største problem for børnene og børnefamilierne.

Hvorfor har man ikke talt om skolens mulighed for at få nogle flere kreative fag ind, så børnene kan få nye oplevelser, nye muligheder for at udfolde sig? Hvorfor taler man ikke om børnenes muligheder for at få identifikationer? Hvorfor snakker man ikke om, at de identifikationsmodeller, de kan finde, kan de først og fremmest finde inden for den kommercielle fritidsindustri, inden for tv, inden for video? Hvorfor taler man ikke om, hvad vi skal gøre ved det?

Hvorfor taler man ikke om væresteder, om filmklubberne, om børnebøgerne, om børnebibliotekerne, om alt det, der skulle give børn lejlighed til at være kreative, til at være levende, til at være fantasifulde? Hvorfor taler man kun om alt det sociale? Hvorfor?

Det, jeg taler om nu, er kultur, og det skal vi ikke blande sammen med det sociale, vil man sige. Jeg mener, det er fatalt, at vi deler børnene ind i sektorer, at vi ikke finder sammenhænge, at vi ikke prøver at give dem nogle bedre muligheder inden for de rammer, samfundet skaber i dag.

Vi fremsatte sidste år et beskedent forslag om en forbedring af kulturtilbudene for børn. Vi fik at vide, at det var et unødvendigt forslag, fordi man havde et socialt udviklingsprogram, man havde et program om skolen som kulturcenter.

Jeg vil godt spørge socialministeren her i dag – og jeg spørger af uskyldighed, for jeg ved for lidt om det: Hvad er der sket inden for det sociale udviklingsprogram, som giver børn bedre udfoldelsesmuligheder, bedre identifikationsmuligheder og bedre muligheder for at få mod og kræfter til som voksne at være med til at lave et godt samfund for deres børn?

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg vil gerne begynde med at takke ordførerne og andre, der har deltaget i debatten, for en god og lang debat. Nu skal det i hvert fald ikke lægges sekretariatet til last, at disse debatter

trækker længe ud. Denne gang er det faktisk vores egen skyld.

Denne debat kan næsten ikke undgå at blive lang. Vi kan ikke undgå at komme langt omkring, og det kan heller ikke undgås, at partierne tørner sammen, når man diskuterer så fundamentalt et emne som vore børns vilkår lige her og nu.

Det har været hensigten, at vi skulle diskutere ganske almindelige børns almindelige vilkår, og jeg kan godt forstå de mange, der har talt om, at dette eller hint kunne være med: De truede børn, de allersvageste, de handicappede. Vi kunne selvfølgelig have lagt op til et meget videre spektrum: Kulturpolitikken, trafikpolitikken, boligpolitikken osv.

Men jeg tror alligevel, der er nok at diskutere her, når vi specielt har koncentreret os om de mindre børn og deres vilkår og børnenes forhold i familien og forholdet mellem børn og forældre. Det er, fordi jeg så at sige har stået på skuldrene af min forgænger. Udgangspunktet for denne debat er den handlingsplan, som den forrige regering udsendte, men som vi ikke nåede at få diskuteret i det tidligere Folketing. Vi har altså i den nuværende regering valgt ligesom at snævre emnet ind for at få en debat om børns forhold, deres tidsmæssige samvær med forældrene, problemerne omkring pasning osv.

Det er klart, at det kan man kritisere. Det er et valg. Men jeg synes omvendt, at redegørelsen har givet anledning til så grundig en debat, at der ingen grund er til at fortryde det. Men det er klart, at vi ikke blev færdige med at diskutere børns vilkår her i dag, selv om vi blev ved til ud på aftenen.

Så vil jeg vende mig til de enkelte partiers ordførere og prøve, så godt jeg nu har fået det noteret ned, at svare på de spørgsmål, der har været.

Først vil jeg sige til fru Jytte Andersen, at man kan sige meget om hendes indlæg, men det var ikke ret pædagogisk. Rent pædagogisk skal man begynde med at rose folk, og så kan man skælde dem ud bagefter. Så hører folk bedre efter. Men det kan fru Jytte Andersen så huske en anden gang.

Men hvis jeg nu skal starte med rosen – så kan det være, jeg bedre kan klare al skælduden bagefter – så vil jeg sige, at det er helt rigtigt, at denne redegørelse indeholder en afvisning af forældreløn. Jeg noterede mig sandelig også,